

og naar de Grunde, som dengang ledede hertil, endnu (hvad man nedenfor skal paavise) have Gyldighed, saa skjønner man ikke rettere, end at der nu, efterat den nævnte Soveindvending mod Ordningen saagodt som ganske er bortfalden, maa være foretaget Opfordring til at fastholde Klasseinddelingen med absolute Pensionssatser. Dog formenes der at være Anledning til at gaa et Skridt videre end Loven af 1851 ved at forøge Antallet af Pensionsklasserne og de dertil svarende Pensionssatser, hvorved disse ville komme til hver for sig endnu nærmere at slutte sig til de paagjældende Lønningsbeløb.

Balget af absolute fremfor af relative Pensionssatser har stor Betydning for Administrationsens Simplicitet og Sikkerhed. Man skal ikke for den egentlige Pensions Vedkommende lægge Vægt paa, at Pensionsbeløbene, selv naar de fastsættes til visse Procenter af Lønningen, dog i alt Fald maatte afrundes, fordi den hele Maade, hvorpaa Udbetalingen af og Regnskabet over disse Pensioner er ordnet, nødvendiggjør, at hver Pension er saaledes afrundet, at alle Maanedsbeløb ere ganske lige store; thi en saadan Afrunding er vel forenelig med en i Øvrigt procentvis Beregning af Pensionen. Men naar Invalidforsørgelsen — hvad man paa ingen Maade kan tilraade at forandre — delvis fastsættes efter samme Regler som Pensionen, idet Invaliden altid som en Art Pension faar for hvert tilbagelagt Tjenesteaar $\frac{1}{20}$ af det Pensionsbeløb, der efter hans Tjenestegrad svarer til 20 Aars Tjeneste, maa der fra Administrationsens Side lægges særlig Vægt paa at undgaa den store Vidtløftighed og Vanskelighed, som vilde være forbunden med Indhentelse af omstændelige Oplysninger om de Indtægter, hver enkelt Paagjældende havde haft i de sidste Tjenesteaar — Vidtløftigheder og Vanskeligheder, der især under en Krig, naar en meget stor Mængde Krav paa Invalidforsørgelse paa engang indkomme, ikke blot vilde blive næsten uoverkommelige, men tillige uden at medføre Nytte i nogen Retning vilde gjøre Støbe ved i høi Grad at forhale de enkelte Sagers Afgjørelse. Ogsaa fra de pensionsberettigede Personers Side set ere de absolute Satser formentlig at foretrakke, da de gjøre egen Beregning af Pensionen let; under Anvendelsen af Procentsystemet vilde Beregningen meget ofte falde dem vanskelig, og for Invaliderne, der i Reglen ville have en oftere afbrudt Tjenestetid med forskjellig Lønning, undertiden i forskjellige Klasser, vilde den endogsaa blive ligefrem umulig; ugrundede Formening om ikke at have faaet sin Ret vilde da vistnok jævnlig danne sig, og man vilde vanskelig, i alt Fald kun med betydelig Uleilighed, kunne berigtige dem.

En Hensende har Procentberegningen vistnok ubetinget Fortrin for de absolute Satser. Medens nemlig et Pensionsregulativ med absolute Satser kræver en Revision, saa ofte Lønnings-

lovene forandres, medfører Procentberegningen, at den Forhøjelse af Lønningerne, som Pengenes synkende Værdi ikke kan undlade at medføre, umiddelbart bevirker en tilsvarende Forhøjelse af de derefter tilkommende nye Pensioner. Da Hensigten imidlertid fuldstændig kan naas ved en saadan Revision, kan man ikke tillægge dette Hensyn nogen afgjørende Betydning lige over for de væsentlige Ulemper, som formentlig gjøre det aldeles utilraadeligt at anvende Procentberegningen.

Det man saaledes har anset det rettest at bevare Klasseinddelingen som Grundlag for Pensionsregulativet, har man troet i Sovefsagen at maatte beholde de samme 6 Klasser, som findes i Loven af 9de April 1851, fordi disse for Hæren og tildels for Søværnets Vedkommende nøie falde sammen med Tjenestegraderne, nemlig de 3 første Pensionsklasser med Sergentklassens 3 Grader og de 3 sidste Pensionsklasser med henholdsvis Korporals-, Underkorporals- og de Meniges Klasser; som allerede ovenfor antydet, har man dog i Overensstemmelse med hær af de 3 Sergentsgraders Deling i en ældste og yngste Lønningsklasse ment at burde dele hver af de 3 første Pensionsklasser i 2 Underafdelinger, som i Forslaget ere betegne med A og B, og de 6 Pensionsklasser danne saaledes 9 Afdelinger, hver med sin Stække af stigende Pensionsbeløb for de stigende Tjenesteaar.

For Hærens Vedkommende falde Lønningerne saavel som de Indtægtsbeløb, der overhovedet kunne tages i Betragtning ved Pensionering, gjennemgaaende sammen med denne Inddeling, saa at der kun have et Indtægtsbeløb for alle Personer, der henhøre til hver af de 9 Afdelinger, alene med Undtagelse af den 1ste Pensionsklasse A, hvor den ældste Halvdel af Stabsfjergterne har 100 Kr. aarlig mere i Lønning end den yngste Halvdel; for Søværnets Vedkommende falde Indtægtsbeløbene derimod kun tildels sammen med Inddelingen i Pensionsklasser, og man har derfor her ved Indordningen i de forskjellige Afdelinger hovedsagenlig maattet tage Hensyn til Indtægts Størrelse for hver Paagjældende, hvilket dog har kunnet ske uden at tilside sætte Hensynet til Tjenestegraderne. Betragtes Hæren og Søværnet under Et, indeholde vel Pensionsafdelingerne gjennemgaaende Indtægtsbeløb, der indbyrdes ere noget afvigende; men denne Afvigelse er, som det af Angivelserne nedenfor vil fremgaa, intetsteds betydelig, og navnlig er den for Intet at regne i Sammenligning med de Afvigelser, som findes i den nu gjældende Lovs forskjellige Pensionsklasser. Den Uregelmæssighed, at en lavere Pensionsklasse indbefattede et højere Indtægtsbeløb end en højere Klasse, er i alle Tilfælde her ganske undgaaet.

Da det saaledes allerede ved Klasseinddelingen har været nødvendigt at fastsætte, hvilke Ind-